

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερος ο χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδόηντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περιᾶς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τερτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἑβδόμη Σεπτεμβρίου,
κι' ἀρχὴ βροχῶν καὶ κρύου.

Ὅγδοντα πέντε ἀριθμὸς
καὶ τῶν δασκάλων βροχυθμὸς.

Ἄλγοι στίχοι, ὅ,τι τύχει.

Ἀκόμη ἐξακολουθοῦν τινὲς μετακομίσεις
καὶ τέλος ἐγκαθίσταται καθεὶς 'στὰ ἴδια του
καὶ κάνει κατὰ τὸ δοκοῦν πολλὰς μεταρρυθμίσεις
εἰς τὰ ὑπὸ Μανιάτηδων θραυσθέντα ἐπιπλά του.
Πλὴν ὁ Ρωμῆός, μὴ συντηρῶν γραφεῖον ἰδικόν του,
δὲν ἔχει μετακόμισιν διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὰ περὶ τοῦ Φκλήρου,
ὁ κωμικός του θίασος εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
ἀπῆλθε — ὡς ἐμάθομεν — μετὰ χαρὰς ἀπείρου
καὶ μὲ κενὸν θυλάκιον κατὰ τὴν Ἑσπερίαν.
'Ελλείψει μὲν ἀκροατῶν, ἐλλείψει δὲ θυμάτων,
χωρὶς ἀψιδοῦς ἀναίλα ἐπῆγαν 'στὴ δουλειά των.

Ἐν τούτοις τὸν Σεπτέμβριον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
πάντοτε κάτι ἐκτακτὸν καὶ τακτικὸν συμβαίνει,
καὶ μὲς 'στους δρόμους στέκονται βαρέλια 'στὴν ἀράδα,
ὡς Φιντικλῆδες ξύλινοι καὶ παρατεταγμένοι.
Καὶ ἂν δὲν ἐμαθῆς ποτὲ βαρέλια νὰ πηδήσης,
δὲν εἴμπορεῖς εἰς τὰς ὁδοὺς ποσῶς νὰ προχωρήσης.

'Ἄλλὰ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν θὰ ἐξακολουθήσῃ
τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Μπότσαρη τοὺς ἄθλους παριστάνον,
ὅπως ἀκμαῖον αἶσθημα παντοῦ διατηρήσῃ
καὶ ὅπως πετσοκόψωμε τὸν κύριον Σουλτάνον.
Διότι ὅταν δὲν τραβοῦν τουφεκισμοὺς κι' ἐκεῖνοι,
ὅποιος πατριωτισμὸς 'στὸ ἔθνος θ' ἀπομείνῃ ;

Πρὸς τούτοις, ὡς ἐμάθομεν, κι' ὁ ὑπουργὸς ὁ Ρώμας
ἀφίκετο ταχύτατος ἀπὸ τῆς Μαλδαυίας,
κι' ἐκεῖθεν ἀπεκόμισε σοφὰς καὶ νέας γνώμας
περὶ πεζῶν καὶ ναυτικῶν καὶ πεζοναυμαχίας.
'Ἐν τούτοις ὁ Χαρίλαος ἀκόμη ταξειδεύει
κι' εἰς τὰς Δύλας ὑπὲρ ἡμῶν κι' ἐκεῖνος μεσιτεύει.

'Ἄλλ' ὁσονούπω ἔρχονται καὶ οἱ σαλεπιτζῆδες
μὲ τὰ βραστά των κάστανα καὶ τὸ ζεστὸ σαλέπι,
καὶ δὲ μεταμορφούμενοι καὶ εἰς στραγαλατζῆδες
θ' ἀδειάζουν τῶν παραμανῶν καὶ τῶν παιδιῶν τὴν τσίπη.
Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος ἀφίκετο ἔπισθις,
κομίζων πρὸς τὸν Πρόεδρον Μολαίτων προσρήσεις.

'Ἄλλὰ καὶ τὰ Ὀλύμπια μετ' οὐ πολὺ κενοῦνται
καὶ φύγουν οἱ Μπρουνέτηδες κι' ἡ πρίμακς τὰ πρυμνίζουν,
συνέρχονται τὰ θυμάτα καὶ τόσον συγκινοῦνται,
ὥστε νὰ φύγουν μετ' αὐτῶν κι' αὐτοὶ ἀποφασίζου.
Καὶ δὴ ὁ Ἐρωτόκριτος καὶ συνδημότης Πλάκας
εἰς διαχύσεις προσκαλεῖ τοὺς ἐπιλοίπους βλάκας.

Πλὴν τὸ Πανεπιστήμιον μετ' οὐ πολὺ ἀνοίγει
κι' ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας των οἱ φοιτηταὶ ἐν γένει
μαζεύουσιν τὰ βρεμμένα των καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ
εἰς τὰς Ἀθήνας ἔρχονται κατενθουσιασμένοι.
'Ἄλλ' ἔρχομένων φοιτητῶν ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν,
καὶ ὁ «Ρωμῆός μας πώλησιν θὰ κάμῃ καλλιτέραν.

